

Emegın Kurtuluğu

Emegın kurtuluğu insanlıgın kurtuluğudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-30 Kasım 2025

Sayı: 68

Fiyat: 10 TL

Ölüm ve sömürü düzenine mahkûm değiliz!

“Bu katliam, öncesinde ve sonrasında yaşananlarla içine hapsedilmek istendiğimiz ölüm ve sömürü düzeninin resmidir! Adına kapitalizm denilen bu ölüm ve sömürü düzeninde biz işçilerin haklarının da, yaşamlarının da bir değeri yok!”

Gebze’de Arslan Apartmanı’nın çökmesiyle göz göre göre gelen katliamın ardından 8 Kasım sabahı da Dilovası’nda Lider Kozmetik’e fason üretim yapan bir parfüm atölyesinde patlama yaşandı. Alevler içerisinde kalan binada 3’ ocuk 6 kadın işçi katledildi!

Katliamın yaşandığı atölyenin bulunduğu bina bile kaaktı. Kolay alevlenici ve parlayıcı madde üreten işyerinde bırakın zorunlu olan yangın algılama ve söndürme sistemlerini, bir yangın merdiveni ve acil çıkış kapısı bile yoktu!

Kadın işçiler hiçbir İSİG önlemi alınmadan ve işten atma tehditleriyle 800 lira yevmiye karşılığında zorla alıştırılıyorlardı. Ne sigortaları vardı ne fazla mesai cretleri... Kanserli babasına bakmak zorunda olan, okul harılığını çıkarmak için hafta sonları atölyeye gelen ocuk işçiler ile çocuğuna, torununa harık vermek için canını dişine takan kadın işçiler bu sömürü cehenneminin esirleriydi.

Gebze’nin orta yerindeki bu kuralsız sömürü cehennemi

devlet yetkililerinin umurunda bile olmadı. Belediye yetkilileri bu tabloyu görmezden geldi. CİMER’e yapılan sayısız şikâyete rağmen ne bir denetim yapıldı ne önlem alındı. Oysa yanan binanın az ötesinde İşKUR Hizmet Binası vardı. Devlet kurumuna iki bina yakınlıkta olan bu cehennem herkesin gözlerinin önünde, katliam herkesin gözlerinin önünde yaşandı.

Dilovası’nda yaşanan, kayıt dışılık, güvencesizlik ve denetimsizlik sarmalında gerçekleşen açık bir katliamdı!

Sadece bir fason atölyede işçileri dilediği gibi smrebileceğini sanan asalak patron değil, üç kuruş kr uğruna her türlü sorumluluğu üzerinden atmaya alışan Lider Kozmetik kapitalisti de yaşanan bu açık katliamdan dolayı suçludur. Ve yapılan tüm şikyetlere rağmen gerekli hiçbir işlem yapmayan, cezasızlık politikalarıyla, teşviklerle kapitalistlerin sırtını sıvazlamaya devam eden devlet de bu katliamın asıl sorumlusudur!

Ama devlet yetkilileri bu tür

durumlarda artık alıştığımız pişkinlikleri ile kameraların karşısına geçip olayı “titizlikle” inceledikleri masalını anlatıyorlar. Yapılması gereken zamanda “titizlikle” denetim yapmayanlar yaşanan olayın sorumlularının açığa çıkarılacağını söylüyor ve buna inanmamızı bekliyorlar. Kaçarken yakalanan kapitalist patron ve müdürün suçunu üç-beş memurun sırtına yıkıp kendilerini aklamaya çalışıyorlar. Bununla da yetinmiyor, sularının ortaya dökülmesinin telaşıyla katliama tepki gösteren gençleri tutukluyorlar.

Bu katliam, öncesinde ve sonrasında yaşananlarla içine hapsedilmek istendiğimiz ölüm ve sömürü düzeninin resmidir!

Adına kapitalizm denilen bu ölüm ve sömürü düzeninde biz işçilerin haklarının da, yaşamlarının da bir değeri yok!

Bu lm ve sömürü düzeninde katiller tüm pişkinlikleriyle cinayet mahallinde kol geziyorlar. Kayıplarımız için ne kadar zgn olduklarını söylüyorlar. A

gözlülük ve kar uğruna alınmayan tedbirlerin artık alınacağını söylüyorlar. Çaresizlik içinde kendilerine inanmamızı bekliyorlar. Bu lm ve sömürü düzeninde katile “katil” demek suç sayılıyor. Bunu diyen gençler devlet yetkililerine hakarettten tutuklanıyor.

Ama biz bu dzeme mahkûm değiliz!

Yeni katliamların yaşanmasına engel olmak, sömürü çarklarını kırıp atmak bizlerin ellerinde.

Ancak örgütlü işçi sınıfı bu katliamın gerçek sorumlularını ortaya çıkarabilir, onlardan hesap sorabilir!

rgtl işçi sınıfı, adına kapitalizm denilen bu ölüm ve sömürü düzenine son verebilir!

Bu düzeni değiştireceğiz! Bu düzeni örgütlü gücümüzle değiştireceğiz!

Esma’nın, Hanım’ın, şengül’n, Tuğba’nın, Nisa’nın, Cansu’nun ve diğer bütün kayıplarımızın hesabını soracağız!

Tek dertleri saltanatlarını korumak

Türkiye’de 600 bin civarında atanamayan öğretmen var. Millî Eğitim Bakanlığı’nın kendi resmi verilerine göre 150 bin civarında öğretmen açığı bulunuyor. Buna rağmen bir yılda yapılan öğretmen ataması 15-20 bini geçmiyor. Tablo böyle olunca atanamayan öğretmenler de her fırsatta seslerini duyurmaya, sorunlarına çözüm bulmaya çalışıyorlar.

Geçtiğimiz günlerde bu çözüm arayışlarından birine dair bir video ortaya çıktı. Erdoğan’ın Rize gezisi sırasında KPSS sınavında derece yapmalarına rağmen atanamayan iki öğretmen Erdoğan’a yaklaşıp dertlerini anlatmaya çalıştılar. Gittikleri ilgili kurumlarda ve AKP Genel Merkezi’nde kapıların yüzlerine kapandığını ağlayarak

anlatan öğretmenlere Erdoğan’ın cevabı ise parmağını sallayarak “*Yalan konuşuyorsun!*” demek oldu.

Nereden tutsanız elinizde kalan bir tablo var ortada. Devlet bütçesi için bir rant kapısına dönüşen sınavda derece yapmasına rağmen atanamayan öğretmenlerin çözümü AKP Genel Merkezi’nde aramaya çalışmaları işin bir tarafı. Bu, parti devleti denilen şeyin en basit, en yalın görüntülerinden biri... Diğer tarafta ise hoşuna gitmeyen bir serzenişe hemen parmağını sallayarak, yalancılıkla itham ederek azarlayan bir despot tavır...

Ne var ki biz bu despot tavırları ilk defa görmüyoruz. Sözde millete hizmet etmekten başka gayesi olmadığından dem vuranlar

işlerine gelmeyen her durumda bu gerçek kimliklerini ortaya seriyorlar. Çiftçiye “*Ananı da al git!*” diyenler de bunlar, Soma katliamının ardından tepki gösteren işçileri yerlerde tekmeleyenler de... Atanamayan öğretmenlere “*yalan konuşuyorsun*” diyerek azarlayanlar da meydanlarda Berkin Elvan’ın annesini yuhalatanlar da...

İSİG Meclisi verilerine göre son 10 yılda 300’e yakın atanamayan öğretmen intihar etti. Ama atamasını emperyalist merkezlerden alan, ABD’den aldığı icazetle oturduğu koltuğa yapışan Erdoğan’ın derdi kendisinin ve partisinin saltanatını korumaktan başka bir şey değil. Ne atanamayan öğretmenler umurunda ne açlığa ve yoksulluğa mahkûm ettiği milyonlar...

Burjuva uşağı Mehmet Şimşek

Atanmış IMF memuru Şimşek, TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu’nda konuştu. Daha birkaç hafta öncesinde enflasyon hedefindeki sapmanın kuraklıktan kaynaklı olduğunu iddia eden Şimşek, ağzını her açtığında dökülen incilere bir yenisini ekledi: “*Benden burjuva sermayeci çıkaramazsınız!*” Konuşmasında öğrendik ki, kendisi küresel sermayeyi temsil etmiyormuş, kamu hizmeti yapmak için görev başındaymış!

Kendisini öve öve bitiremediği konuşmasında kurumlar vergisinin 5 puan artırılmış olmasını, bankalardan alınan verginin yüzde 10’dan 20’ye çıkarılmasını, küresel sermayeyi temsil etmediğinin

kanıtları olarak sundu. Vergi harcamalarının üçte birinin asgari ücretin vergi dışı bırakılmasından kaynaklı olduğunu, bunu da üretimi ve istihdamı teşvik etmek için yaptıklarını iddia etti. Kapitalistlere doğrudan verilen teşvikler konusunda ise topu Sanayi ve Ticaret Bakanlığı’na attı.

Belki bir “burjuva sermayeci” değil Bakan Şimşek. Ama burjuvazinin teknokratı, uşağı olduğu konusunda bir tartışma yok! Zira, uyguladığı tüm politikalarda faturayı ödeyen, daha fazla yoksullaşan işçi ve emekçilerden başkası değil. Kapitalistlerin devasa kârlarından üç beş puan daha fazla vergi kesildiğini anlatırken yoksulluk sınırının altında yaşayan işçilerden

yapılan yüzde 35’lere varan gelir vergisi kesintileri konusunda ağzını açmıyor bu yüzden. Asgari ücreti vergi dışı bırakmakla övünüyor ama bu durumun faturasını yine işçi ödüyor. O açığı kapatmak için bir kez daha dolaylı vergilerle elini işçi ve emekçilerin cebine atıyor.

Burjuva siyaset, kapitalistlerin sefil çıkarlarını tüm toplumun çıkarı gibi gösterme sanatıdır. Mehmet Şimşek bu açıdan yeterli biri mi tartışmalı ama uyguladığı programın tüm çabasına

rağmen henüz sermaye sınıfının beklentilerini karşılayamadığı da açık. Zamanında kendisini dolandırıcılıkla suçlayan Erdoğan’ın bugün uyguladığı ekonomi programına tam destek verdiğini özel olarak belirtmesi de bu açıdan boşuna değil. Şimşek kendi aslını inkâr etmeye çalışsa dursun işçi sınıfı ve emekçilerin içinde Şimşek’e ve uyguladığı programa olan öfke ve tepki her geçen gün artıyor. Şimşek’in bu tür açıklamalarının ise bu öfke ve tepkiyi dindirme gücü bulunmuyor.

Emeğin Kurtuluşu

insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulus

0 506 597 1917

Adres:
Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:
kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0068 *
Fiyatı: 10 ₺ * 16-30 Kasım 2025 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yayın süresi *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşoğlu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmanağa Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Bütçe görüşmeleri aynı tas aynı hamam...

2025 yılının sonuna geldik ve TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu 2026 yılı bütçe görüşmelerine başladı. Her bakanlık için ayrı ayrı yapılan oturumlara devam ediyor. Göstermelik yapılan toplantılar olsa da 2025 yılında bütçenin nasıl kullanıldığına ve 2026 yılı için nasıl kullanılacağına dair yapılan sunumlar, oluşturulan tablolar bütçenin sermaye sınıfını ihyâ etmek üzere hazırlandığını açıkça gösteriyor.

Şimdiye kadar yapılan oturumlardan yansıyanlara gelecek olursak; Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın bütçesinin görüşüldüğü toplantılarda 2025 yılı boyunca işçiler, emekçiler, emekliler sefaletle mahkûm edilirken, bakanlığın 2026 yılı için hazırlanan bütçesinin de aynı amacı taşıdığı görünüyor.

2025 yılı boyunca şimdiye kadar günde ortalama 6 olmak üzere toplam 1737 iş cinayeti yaşandı. Buna rağmen bakanlık, üzerine düşen hiçbir sorumluluğu yerine getirmedi. Ülkede sermaye için kurnasız, denetimsiz ve keyfi bir çalışma rejimi hüküm sürüyor. Bu tablo, bakanlığın bütçesini nasıl kullandığına dair de çok şey söylüyor.

Dilovası'ndaki fabrika yangınında 6 işçi yaşamını yitirdi. Fabrikanın hiçbir güvenlik kuralına uymadığı, bakanlığın ise hiçbir denetim yapmadığı açıkça ortada. Üstelik CİMER'e yapılan sayısız şikâyete rağmen hiçbir adım atılmadı. Böyle bir durumda biz hangi bütçeden söz ediyoruz?

2023'te 917 olan iş müfettişi sayısı

bugün 889'a düşmüşken, bakanlığın bütçesini denetim için değil, sermayeyi korumak için kullandığı açık değil mi?

Millî Eğitim Bakanlığı'nın bütçesinin özel okullara ve "iş birliği" adı altında gerici vakıflara aktarıldığı, 2026 yılı bütçe görüşmelerinde de açıkça ortaya çıktı. Özel okullara kaynak ve teşvikler aktarılırken, binlerce sözleşmeli öğretmen hâlâ asgari ücretle çalışıyor. Devlet okullarında ücretli öğretmenler aynı koşullarda emek verirken, MESEM adı altında yüz binlerce öğrenci güvencesiz biçimde ucuz iş gücü olarak çalıştırılıyor.

Tüm bunlar, devletin bütçesinin emekçiler için değil, sermaye için kullanıldığını gösteriyor. Onlar, emeğimizi, geleceğimizi ve hayatlarımızı kendi sermayelerini büyütmek için harcıyorlar.

Sağlık sistemi tamamen paralı hale gelmiş durumda. İşçiler ve emekçiler en temel sağlık hizmetlerinden bile yararlanamazken, hastanelerdeki kurnasızlık, denetimsizlik ve kâr hırsı yüzünden hayatlarımız hiçe sayılıyor. Buna rağmen Sağlık Bakanlığı bütçesinde emekçiler lehine hiçbir değişiklik yok. Yani sanki her şey yolundaymış gibi aynı tas, aynı hamam.

Bütçe sunumlarını yapan hiçbir bakan ne yapılan yanlışların hesabını veriyor ne de en küçük bir sorumluluk hissediyor. Çünkü onlardan hesap soracak olan biz işçiler ve emekçiler sessiz kalıyoruz. Sessizliğimiz sürdükçe, hesap sormadıkça hiçbir şeyin değişmesini bekleyemeyiz.

Burjuvazinin komisyonları ve sınıf mücadelesi

2026 yılı bütçesi Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüşülmeye devam ediyor. Her kapitalist devlette olduğu gibi, işçi ve emekçilerden toplanan vergilerle oluşturulan devlet bütçesinin sermaye sahipleri için nasıl kullanılacağını planlıyorlar.

Bakanlar sunumlar yapıyor; bir yıl boyunca yaşanan iş cinayetlerinde, alınmayan önlemlerde, yapılmayan denetimlerde, sermayeye peşkeş çekilen ihalelerde kendilerinin hiçbir sorumluluğu yokmuş gibi davranıyorlar. Eleştirileri dinliyormuş gibi yapıp bildiklerini okumaya devam ediyorlar. Pratik hiçbir yaptırımı olmayan komisyona katılan milletvekillerinin ise konuşmak dışında bir misyonları yok. Sermaye düzeninin meclis ve komisyonlarının sınırları tam da bu kadar.

Tüm planlamalar, vergi yükünün bizlerin sırtına yıkılması, asgari ücret başta olmak üzere düşük ücretlere mahkûm edilmemiz, bizlerin emeği üzerinden sermaye düzeninin ayakta tutulması içindir. Şimdiye kadar görüşmelerden yansıyanlar da bunu açıkça gösteriyor.

Emeğimizi sömürenler, bizlerin yarattığı zenginliklere el koyanlar, aralık ayında asgari ücreti de belirleyecekler. Bir komisyon da bunun için oluşturuluyor ve sözde asgari ücreti "belirliyor". Bu komisyonun da işlevsiz olduğunu, milyonlarca işçinin söz hakkının bulunmadığını, temsil edilmediğini herkes biliyor.

Türk-İş bürokratlarının komisyonda yer almayacaklarını açıklamaları da bir anlam ifade etmiyor, çünkü Türk-İş zaten işçi sınıfını temsil etmiyor. Yapılması gereken, komisyonda yer almamak değil bir mücadele programı oluşturmaktır. Toplanan komisyonlarda şerh koymak ve

ardından "yapacak bir şeyimiz yok" demek, bizleri aldatmaktan başka bir şey değildir.

Plan ve Bütçe Komisyonu da Asgari Ücret Tespit Komisyonu da göstermelik komisyonlardır. Bu komisyonların amacı göstermelik mekanizmalar üzerinden bize sermayenin isteklerini kabul ettirmektir. Bizleri kendi iktidar mekanizmalarından medet ummaya yönlendiriyorlar. İşçi sınıfı, ülke yönetiminde olmadığı gibi, ülke bütçesinin belirlenmesinde de söz hakkına sahip değildir.

İşçi sınıfı için kurtuluşun yolu, burjuvazinin komisyonlarından değil, üretimden gelen gücünü kullanmaktan geçiyor.

İşçi sınıfı örgütlü bir güç olarak masaya yumruğunu vurmalıdır. Sokağa çıkmalıdır. Kendi emeği, hakları ve geleceği için harekete geçmelidir.

Onlar o rahat koltuklarda oturuyorlar diye güç onlarda değildir, güç işçi sınıfının elindedir. Çünkü üreten bizleriz. Onların üzerinde söz söyledikleri, planlama yaptıkları bütün zenginlikler bizlerin alın teriyle oluşuyor. Buna karşın bizlerin suskunluğu ve örgütsüzlüğü onların en büyük dayanağıdır.

İşçi sınıfı hakkı olanı almak, söz sahibi olmak ve köleliği reddetmek istiyorsa, genel grev ve genel direnişi örgütlemek zorundadır. Bu bir hayal değil, örgütlü bir hazırlıkla varılacak bir hedeftir. Bu bakışla adımlar atmak, örgütlenmek ve harekete geçmek zorundayız. Yoksa komisyonlar toplanır, bizler adına kararlar vermeyi sürdürür. Bizler, çocuklarımız ve torunlarımız ise ücretli kölelik düzeninde yaşamaya devam eder.

Smart Solar'ın grevci işçileri: “İnsanca ücret ve çalışma koşulları istiyoruz!”

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 1 No'lu Şube'de örgütlü Smart Solar işçilerinin grevi üç haftayı geride bıraktı. Grevde, başta kadın işçiler olmak üzere tüm işçilerin coşku ve kararlılığı sürerken, patronun “harçlık” verir gibi sunduğu zam teklifine duyulan öfke de sürüyor.

10 Kasım Pazartesi günü, grev başladığından bu yana ilk kez patronla bir görüşme gerçekleştirildi. Grev kararı alındığı günden beri fabrikayı kapatmakla tehdit eden patronun, aslında bu yönde bir niyetinin olmadığı, söz konusu

tehdidin sadece bir gözdağı olduğu bu görüşmede netleşti. Ancak, zam teklifinde kayda değer bir değişiklik yapılmazken, işçilerin de taleplerinden vazgeçemeyecekleri bir kez daha açıkça ifade edildi.

Halaylarla, horonlarla, şarkılarla, sloganlarla ve en önemlisi de haklı gültüşlerle süren grevde işçiler, grev çadırının farklı vardiyalarda çalışan işçilerin birbirini ve ailelerini tanıyıp kaynaştığı, iç birliğini güçlendiği çok önemli bir dayanışma alanına dönüştüğünü söylüyorlar. Ailelerin de grev alanını sahiplenmesiyle

birlikte, işçiler bu mücadele sürecinin ardından fabrikaya çok daha güçlenerek döneceklerine inanıyorlar.

Smart Solar'da işyeri temsilcileri Emine Azak ve Varol Bektaş, grev sürecine dair görüşlerini bizle paylaştı.

Sendikalaşma sürecinden beri kadın işçilerin Smart fabrikasındaki mücadelede özel bir yeri olduğunu, kendisi gibi HT Solar'dan gelenlerin sendikal deneyimi hızlıca işçilere yaydıklarını ifade eden Azak, Birleşik Metal-İş'in kadın komisyonu olarak yürütülen çalışmaların da parçası olduklarını belirttikten sonra, 25 Kasım sürecinde grev alanında daha örgütlü kadın işçilerin oluşacağına inandığını söyledi. Dilovası'ndaki parfüm fabrikasında yaşanan patlamaya dair de kadın ve çocuk işçilerin ucuza ve kayıt dışı çalıştırılmasına karşı sendikal fabrikaların sayısını artırmak gerektiğini vurgulayan Azak,

Smart'taki kadın işçiler olarak “Güvenceli iş, insanca yaşam” taleplerini Dilovası'ndaki işçi katliamından sonra daha ısrarlı bir şekilde yükselteceklerini dile getirdi.

Patronla yapılan görüşmeyi değerlendiren Varol Bektaş ise zam teklifini yüzde 10'a çıkaran patrona bu zammın da günün koşullarında yeterli olmadığını ve kabul etmeyeceklerini söylediklerini anlattı. Smart patronunun, asgari ücretin iki katı ücret verdiğini dile getiren cümlelerinin karşısında, Smart işçilerinin hırsının, azminin ve direncinin daha da arttığını ifade eden Bektaş, çocuklarına güzel bir gelecek bırakabilmek için iyi bir sözleşmede ısrarcı olduklarını vurguladı.

Son olarak, patron eliyle TES-İŞ'in yetkilendirildiği İzmir'deki Smart fabrikasının işçilerine seslenen Bektaş, sarı sendikanın işçilere verebileceği bir şey olmadığını belirterek birlikte mücadele etmeye davet etti.

Sefaleti değil, mücadeleyi büyütelim!

MESS ile metal sektöründeki yetkili sendikalar arasında süren Grup Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinin üçüncü oturumu da kapalı kapılar ardında tamamlandı. Görüşmelerde nelerin konuşulduğunu öğrenmek isteyen işçilerin haklı talebi karşılanmazken, her oturumun ardından yetkili sendikaların kısa açıklamalarıyla yetiniliyor. “Diyalog” ve “uzlaş” görüntüsü vermeye çalışan taraflar, artık

birer prosedüre indirgenen idari maddeler üzerinden oyalanıyorlar. Asıl sorun alanları olan ücret, sosyal haklar ve çalışma koşulları ise hâlâ gündeme gelmiş değil. Kritik konular görüşmelerin sonuna bırakılarak “çetin bir pazarlık” görüntüsü yaratılmaya çalışılıyor. Dolayısıyla sürecin akıbetini işçilerin neye rıza gösterip-göstermeyecekleri belirleyecek. MESS'e sunulan taslakların yoksulluk sınırının dahi altında

kalması öfke ve tepkiye neden olsa da, MESS patronlarının bu taslakları bile kabul etmeye yanaşmayacağı açık. Renault, Ford, Arçelik, Bosch gibi büyük fabrikalardan başlayarak küçük ölçekli işletmelere kadar Türk Metal temsilcileri, işten atma tehditleri ve sindirme politikalarıyla işçilerin haklı tepkisini bastırmaya çalışıyorlar. İktidardan aldığı destekle işçilerin sesini kısmak, taleplerini görmezden gelmek için her yolu deneyen MESS de en çok bu işbirlikçi sendikal yapılarla kurduğu düzene güveniyor. MESS ve onun işbirlikçisi Türk Metal yönetiminin dayattığı sefalet ücretleri, kuşkusuz metal işçileri tarafından kolayca sindirilemeyecektir. Ancak mevcut örgütlülük düzeyi, bunu aşan bir mücadelenin önündeki en büyük engel olmaya devam

ediyor. Bu sorunu çözmek, düşük ücret dayatmasına, işten atma tehditlerine, kötüleşen çalışma koşullarına ve vergi soygununa karşı ayağa kalkmak, metal işçisinin önünde ertelenemez bir sorumluluk olarak duruyor.

Gelinen aşamada, metal işçisinin yenilgiye uğramaması için acilen harekete geçmesi, kaderini MESS kapitalistlerinin ve onların yordakçısı sendika bürokratlarının eline bırakmaması gerekiyor. İşçi sınıfının mücadele tarihi defalarca göstermiştir ki, kazanımlar ancak örgütlü mücadeleyle elde edilebilir. Bugün de aynı bilinçle hareket etmek, sendika bürokratlarının belirlediği talepler ve çizdiği sınırlarda değil, işçilerin fiili ve meşru mücadele hattında ısrar etmek zorundayız. Unutmayalım ki, bugün kaybedilecek her hak yarından çalınmış olacaktır.

Merkez Bankası'nın tutmayan enflasyon hedefleri

Merkez Bankası'nın enflasyon tahminleri tutmadı, tutmuyor. Bu nedenle Merkez Bankası'nın enflasyon tahminine dair raporlar sürekli birbirini yalanlıyor. Son olarak 2025 sonu enflasyon hedefi de tutmayınca, Merkez Bankası yıl sonu için enflasyon beklentisi oranını yüzde 27'den yüzde 32'ye çıkardı. 2025 yılı enflasyon tahmini hedefinde yüzde 52 oranında sapma oldu.

Bir türlü tutmayan rakamların esas alındığı "beklenen enflasyon" yöntemiyle ücretler eritildi. Milyonlarca işçi ve emekçinin yaşadığı ekonomik kayıp arttıkça arttı. Geçtiğimiz yıl resmi enflasyon yüzde 45 düzeyinde gerçekleşmesine rağmen asgari ücrete yüzde 30 zam yapıldı. Böylece asgari ücretli milyonlarca işçinin maaşının yüzde 15'i çalındı.

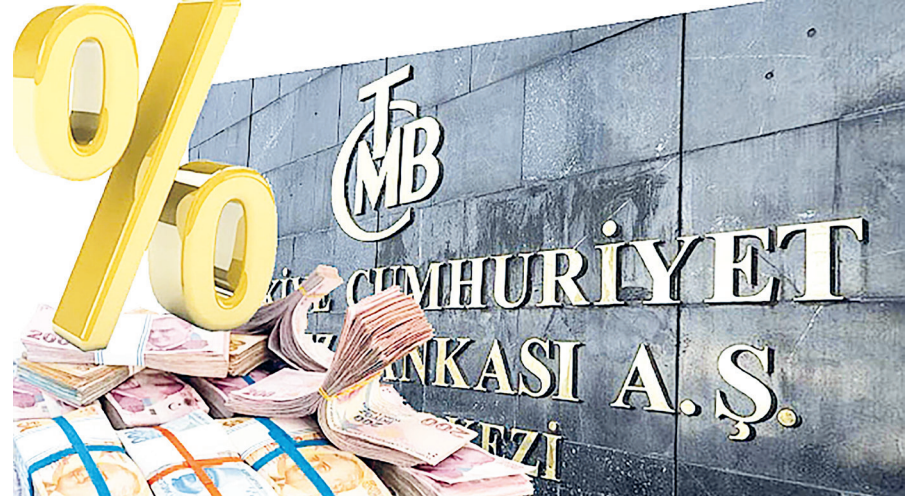
"Hedef enflasyon" işkencesi 2026 yılında da sürecek. Daha şimdiden Merkez Bankası'nın 2026 enflasyon tahmini yüzde 16 olarak açıkladı. Bu

açıklama, yeni yılda işçilere, kamu emekçilerine ve emeklilere daha düşük zamlara dayanak yapılacaktır.

Kasım 2024'te yayımlanan raporda, 2025 sonu için öngörülen enflasyon oranı yüzde 21 düzeyindeydi. Bu tahmin 2025'de tutmadı. Merkez Bankası dört kez enflasyon tahminini değiştirdiği halde tutturmayı başaramadı.

Özelde Merkez Bankası'nın, genelde AKP iktidarının enflasyon hedefleri boşa çıkıyor. Gerçekleşen enflasyon her zaman öngörülen enflasyonun üzerinde çıkıyor. Böylece işçi sınıfı, kamu emekçileri ve özellikle de emekliler perişan ediliyor.

Merkez Bankası Başkanı ile ekonominin patronu Mehmet Şimşek aynı telden çalıyorlar. İşçi ve emekçileri enflasyona ezdirmeyeceklerini dile getiriyorlar. Enflasyonu tek hanelere indireceklerinden bahsediyorlar. Ama bu yalanlar balonunun kısa zamanda patlamasını kendileri de kabul etmek zorunda kalıyorlar.

2025 yıl sonu oranlarındaki sapmaya rağmen Merkez Bankası 2026 yılı enflasyon beklentisini değiştirmede. Zira beklenen enflasyona göre ücret belirleme politikası, ücretlerin düşük tutularak alım gücünün geriletilmesinin gereğidir. Bu gereklilik, Şimşek adıyla anılan ekonomik ve sosyal yıkım programının da temelidir.

Meclis komisyonunda şu sıralar ele alınan bütçe tasarısı da ortaya koyuyor ki, iktidar derinleşen

krizin bütün faturasını işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yüklemeye çalışıyor. Beklenen enflasyona göre ücretlerin belirlenmesi bu politikanın temel araçlarından biridir. Asgari ücreti belirleme ve Ocak zamları sürecinin içine girilmişken, işçi sınıfının önünde hem düşük ücret politikasına karşı fabrika fabrika direnmek hem de AKP-MHP iktidarının sosyal yıkım politikalarına birleşik bir mücadeleyi örgütlemek görevi bulunuyor.

Korkularını gerçeğe dönüştüreceğiz, bu sömürü ve baskı düzenini başlarına yıkacağız! Buse Kara'ya özgürlük!

7 Ekim'de başlayan fiili grevlerinin ardından işten atılan ve buna rağmen eylemlerini sürdüren Tokat Şık Makas işçilerinin temsilcisi Buse Kara, geçtiğimiz günlerde bir sosyal medya paylaşımı gerekçe gösterilerek gözaltına alındı. "Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı tehdit ettiği" iddiasıyla tutuklama istemiyle mahkemeye sevk edilen Buse Kara'ya ev hapsi cezası verildi.

Buse Kara'ya verilen bu ceza, çok açık ki Şık Makas işçilerinin direnişine ve örgütlenme hakkına yönelik bir saldırıdır. Şık Makas işçileri, gasp edilen hakları için Şık Makas kapitalisti başta olmak üzere onun yanında saf tutan işbirlikçi Öz İplik-İş bürokratlarına ve Şık Makas patronunun çıkarlarına hizmet eden devlet kurumlarına karşı günlerdir direniyorlar. İşçilerin direnişini kırmak için dört

bir yandan saldıranlar, şimdi de işçilerin temsilcisi Buse Kara'ya ev hapsi vererek işçilere gözdağı vermeye, korkutmaya ve böylelikle direnişi kırmaya çalışıyorlar. Buse'ye verilen ev hapsi kararında bir kez daha gördük ki sermaye devleti, tüm kurumlarıyla kapitalistlerin hizmetindedir. Bunu yakın dönem işçi direnişlerinden biliyoruz; Özak Tekstil direnişinde valiliğin kararıyla işçilerin eylem yapmasının yasaklanması, müftülüğün kararıyla işçilerin cami bahçesini kullanmasının engellenmesi, Polonez işçilerinin eylemine kaymakamın yasak getirmesi, Antep dokuma işçilerinin ocak zamları için verdikleri mücadeleyi kırmak amacıyla uygulanan eylem yasakları, BİRTEK-SEN başkanı Mehmet Türkmen'in, doğrudan Antep

tekstil patronlarının talimatıyla tutuklanması...

Buse Kara'nın da bizzat Şık Makas kapitalisti Haluk Kolunsağ'ın talebiyle gözaltına alındığı ve burjuva yargının bu talep üzerine ev hapsi kararı verdiği bir sır değil. Tüm bunlar; derinleşen ekonomik kriz koşullarında milyonlarca işçiye sefalet koşulları dayatan kapitalistlerin ve sermaye iktidarının korkularının göstergesidir. İşçilerin emeğinin sömürüsü üzerinden kurdukları saltanatların yıkılmasında korkuyorlar. Bu nedenle el birliğiyle hakkını arayan, direnen işçilere saldırıyorlar.

Korkularını gerçeğe dönüştüreceğiz, bu sömürü ve baskı düzenini başlarına yıkacağız!

“Kaza değil, iş cinayeti!”

Dilovası'nda 3'ü çocuk 6 kadın işçinin yaşamını yitirdiği patlamanın ardından TMMOB, İSİG Meclisi ve Kocaeli Tabip Odası 9 Kasım günü Ravive Kozmetik önünde eylem gerçekleştirdi.

Katliamın yaşandığı fabrika önünde kurulan barikat sloganlarla açtırılırken, fabrika önünde ilk olarak TMMOB ve Kocaeli Tabip Odası adına konuşmalar yapıldı. Ortak basın açıklamasında ise olay yerinde yapılan incelemeler ve işyerinin eski çalışanları ve mahallede yaşananlar ile yapılan görüşmelerde edinilen bilgilerin bu

katliamın göz göre göre yaşandığı vurgulandı.

Ankara'da ise 10 Kasım günü Emek ve Demokrasi Güçleri Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada yaşanan katliamın ayrıntıları anlatılarak katliamın neoliberal yağma ve vahşet düzeninin tüm özelliklerini yansıttığı ve bu düzenin özeti mahiyetinde olduğu vurgulandı.

İzmir'de hukuk örgütleri 11 Kasım günü İzmir Adliyesi C kapısı önünde yaptıkları açıklamada “Kocaeli’nde ruhsatsız işyerinde

işçiler yanarak can veriyor; protesto edenler tutuklanıyor. Yaşam hakkını koruyanlar değil, katliamın sorumluları tutuklansın.” dedi.

İstanbul'da Cevahir AVM önünde KESK İstanbul Şubeler Platformu tarafından eylem yapılırken Kadınlar Birlikte Güçlü iş cinayetini protesto etmek için Taksim Tünel’de buluştu. Açıklamada “Bu cinayetin hesabını soracağız. Yenilerinin olmaması için kadın mücadelemizle nefesimiz yettiğince sisteminizin karşısında olmaya devam edeceğiz.” denildi.

İşçi Okulları kış dönemi başladı

İstanbul'da Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulları'nın kış dönemi başladı. Sarıgazi ve Avcılar'da gerçekleşen ilk oturumlarda “Ekim Devrimi ve İşçi Sınıfının İktidarı” konusu işlendi.

Yapılan sunumlar Gebze Dilovası'nda yaşanan işçi katliamında hayatını yitiren işçilerin anılmasıyla başladı. Sunumlarda Ekim Devrimi'nin ön sürecine dair tarihsel bir anlatımla birlikte Rusya'da sınıfın hareketinin gelişimi, parti ve devrim bütünlüğü vurgulandı. Ardından işçi sınıfının rolü ve misyonu üzerinden günümüzde sınıfın güncel tablosuna yönelik tartışmalar yapıldı.

Kayseri'de de kış döneminin ilk oturumunda “Ekim Devrimi ve işçi sınıfının iktidarı” konusu ele alındı.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

İşçi Emekçi Birliği “Emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye, yağmaya karşı mücadeleye” şiarıyla 2 Kasım günü Kadıköy’de buluşma gerçekleştirdi.

Gübretaş, Temel Conta, GM Teknik, Yolbulan Metal, Smart Solar işçilerinin grevleri, DIGEL Tekstil, SAG Hidrolik, Şavşat Belediyesi işçilerinin direnişleri sürüyor.

Temel Conta işçileri patronun grev kırıcılığına karşı açılan davanın duruşma gününde Adliye önünde eylem yaptı.

Gasp edilen hakları için bir ayı aşkındır direnen Tokat Şık Makas işçileri 5 Kasım günü Ankara’da ÇSGB önünde eylem yaptı.

Petrol-İş Gebze Şubesi üyesi işçiler 12 Kasım günü işyerlerinde yapılan eylemlerle iş cinayetlerine tepki gösterdi.

İstanbul Özel Okmeydanı Hastanesi’nde “ücretsiz izin” adı altında işten çıkarılan işçiler 10 Kasım günü direnişe başladı.

Koop-İş Sendikası üyesi Swatch Group işçileri, toplu iş sözleşmesi sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine 10 Kasım günü 13 mağazada greve çıktı.

Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Rektörü’nün “İşçiye şirin görünmek için ödeme yapmam” sözleri üzerine sağlık emekçileri 5 Kasım günü iş bıraktı.

Kayım atanan Van Büyükşehir Belediyesi’nden işten çıkarılan 223 işçinin direnişi yüz günü geride bıraktı.

İzBB işçileri üç aydır ödenmeyen sosyal hakları ve fazla mesai ücretleri için 11 Kasım günü oturma eylemi başlattı.

Dev Sağlık-İş üyesi işçiler Adana ve Mersin’de toplu iş sözleşmesi farklarının taksitle ödenmesine karşı 6 Kasım günü eylem yaptı.

Artvin’de çağrı merkezi çalışanları, iş yerlerinin Trabzon’a taşınması ve evden çalışmaya zorlanmalarına karşı 3 Kasım günü eylem yaptı.

SES İzmir Şubeleri, Ege Üniversitesi Hastanesi’nde PTT kargo aracının çarpması sonucu yaşamını yitiren SES işyeri temsilcisi Ali Can için 4 Kasım günü eylem yaptı.

SES, 12 Kasım günü İstanbul Sosyal Hizmetler Müdürlüğü önünde yaptığı eylemle “Hak temelli, emekçiden yana, toplumsal cinsiyet eşitlikçi sosyal hizmetler bütçesi istiyoruz” dedi.

Mersin’de 2021 Tüm Emekli Sen şubesi ve TÜED Mersin Şubesi emekli sendikalarının kapatılma girişimine karşı 11 Kasım günü ortak basın açıklaması yaptı.

TPI işçilerinden Ankara'da eylem “Amerikan sermayesine hakkımızı yedirmeyeceğiz”

Haklarını isteyen Petrol-İş üyesi TPI işçileri 11 Kasım günü Ankara'da Söğütözü Metro durağından ABD Konsolosluğu önüne yürüyüş gerçekleştirdi. İşçilere Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri de destek verdi.

ABD Konsolosluğu önünde yapılan eylemde işçiler adına yapılan açıklamada direniş süreci aktarıldı. Açıklamanın devamında süreç içerisinde sendikanın ve işçilerin muhatap bulamadığı belirtildi.

“Bugün buraya yalnız 2300 TPI işçisini değil tüm Türkiye işçi sınıfının onurunu savunmaya geldik.” denilen açıklamada Çalışma Bakanlığı'na ve diğer yetkililere sorular soruldu.

Grevin altıncı ayında sendika ile yaşanan sorunlar aktarıldı.

Açıklamanın devamında “334 gündür grevde olan Temel Conta işçilerine, yine ilimizde bulunan DIGEL Tekstil işçilerine, Gebze'de grevde olan Smart Solar işçilerine, Tokat Şık Makas işçilerine, grevdeki Gübretaş işçilerine; kalbi aklı bizle olan tüm sınıf kardeşlerimize selamlarımızı iletiyoruz.” denildi.

Açıklamanın ardından söz alan başka bir işçi ise “Cem Turan ve Petrol-İş İzmir bütünüyle sendikal bürokrasi işçinin hakkını yenmesine göz yummuştur. Sendika bizim” sözlerini söyledi.

Basın açıklamasının ardından TPI işçilerinden bir heyet meclise giderek sorunlarını aktarıp, derhal çözüm istediklerini belirten görüşmeler gerçekleştirdi.

TPI'da direnmek ya da teslim olmak dışında bir taraf yoktur!

TPI işçilerinin sefalet ücretlerine ve ağır çalışma koşullarına karşı başlattıkları grev, iflas-hisse devri gibi oyunlar ile kazanılmış hakların gasp edilmesi çabasına karşı verilen mücadele ile sürüyor. Devlet kurumlarının görmezden geldiği, işçilerin üyesi olduğu sendika genel merkez ve şubenin sessizlikle geçiştirmeye çalıştığı bir süreç yaşanıyor. 2300 işçinin açık bir emek hırsızlığına uğradığı gerçeği ortada dururken, Amerikan tekeli olan TPI sermayesi bunu büyük bir pervasızlıkla hayata geçirirken takınılan bu tutum safları daha da netleştirmiş bulunuyor.

TPI işçilerinin haklı ve meşru mücadelesi, geline yerde kazanılmış haklarını da hedefe koyan açık vurgunculuğa karşı kararlı ve direngen bir hatta bürünmek zorunda. Burjuva yasaların boşluklarından faydalanarak hayata geçirilmeye çalışılan gaspa karşı TPI işçilerinin fiili-meşru mücadelesi ve bu mücadele etrafında örgütlenecek sınıf dayanışması, pervasız saldırıyı püskürtebilmek için zorunluluk durumunda. Bu ise ancak direngen işçilerin öne çıkması, inisiyatif alması ve mücadeleyi kararlı bir eksende güçlendirme çabasıyla gerçekçi olabilir.

İşçilerin üyesi olduğu Petrol-İş Sendikası Genel Merkezi grevin başından beri yapması gereken bir çok sorumluluğu olduğu halde grevi yalnız bırakmıştır. Petrol-İş İzmir Şube yönetimi ise tam anlamıyla havlu atmış, sürecin geline aşamasının altında ezilmiştir.

Grevin başından beri süren iç tartışmalar, yapay taraflaşmalar, koltuk hesaplarına yönelik gerilimler ve geline aşamada ortaya çıkan kargaşa ve belirsizlikler TPI işçilerinin birliğini, mücadelesini zedelemiş, hareket etme iradesi ve çabasını zaafa uğratmıştır. TPI sermayesinin hayata geçirdiği açık emek hırsızlığı ile buna yanıt üretebilecek kararlı mücadele arasında bulunan aç ne yazık ki gittikçe açılmış, ataleti ve kısır tartışmaları besleyen bir mahiyet kazanmıştır. İleriye atılacak adımlar

konusunda gösterilen basiretsizlik belirginleştikçe geçmişe ve yapılan hatalara, taraflaşmalara dair tartışmalar daha fazla öne çıkmıştır. Tam da bu süreçte, Petrol-İş Genel Merkezi'nin grev alanına gelerek “grevi bitirmek” yönündeki isteğini açıkça ortaya koyması, işçiler tarafından büyük bir tepkiyle karşılandı. Ancak yürütülen tartışmalar ve tabandan yükselen basınçlar sayesinde “bitirilmek istenen direniş”, o alanda yeni bir kanal açtı.

İlk Ankara eylemi bu basınç sonucu örgütlendi ve nihayet grevin başından beri oluşturulmayan işçi komitesi bu süreçte hayata geçirildi. Tüm zayıflıklarına ve politik yetersizliklerine rağmen ortaya çıkan bu direnme iradesi, bitmek üzere olan bir mücadeleye yeni bir nefes taşıdı.

Ankara'daki Bakanlık eyleminin ardından gündeme gelen Valilik eylemi ve son olarak gerçekleşen ABD Ankara Büyükelçiliği eylemi, bu çaba ve iradenin ürünü olarak yaşama geçti. Bu eylemler, TPI işçilerinin mücadelesini ve karşı karşıya oldukları hak gasplarını yeniden ülke gündemine taşıdı.

Bununla birlikte, ortaya çıkan bu direnme iradesi; pasif bekleme eğilimlerini, mücadelenin değil kendi etki alanının sınırlarıyla ilgilenen reformizmi de bir kez daha görünür kıldı ve teşhir etti.

Ankara ABD Büyükelçiliği eyleminde bir TPI işçisinin söylediği gibi bu mücadele sadece TPI işçilerinin hak mücadelesi değil, işçi sınıfının onur mücadelesidir. Ülkede sendikaların, ilericiler-devrimci örgütlerin, emekten yana kurumların bu mücadeleye bu çerçeveden bakmaları gerekir. TPI işçileri ise son birkaç haftadır ortaya konulan direnme iradesinin yarattığı olanakları görmeli ve açığa çıkan bu mücadele kanalından ileriye doğru yolunu yürümelidir. Kuşkusuz bu süreç aynı zamanda bir arınma sürecidir. TPI'da saflar nettir! Direnmek ya da teslim olmak dışında bir taraf yoktur. Alınacak tutum buna göre belirlenmelidir. Taraflar ve alınan tutumlar ise tüm işçi sınıfının gözleri önündedir.

İşçi Emekçi Birliği'nden eylem

İşçi Emekçi Birliği, 13 Kasım günü İstanbul Tophane'de Çalışma ve İş Kurumu İl Müdürlüğü önünde “İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret için

mücadeleye!” şiarıyla eylem gerçekleştirdi.

Basın açıklaması öncesinde yapılan ajitasyon konuşmalarında Dilovası'nda yaşanan işçi katliamına, ağırlaşan çalışma ve yaşam koşullarına, sürmekte olan Smart Solar, TPI, Temel Conta, Şık Makas grev ve dirençlerine vurgular yapıldı.

Eylemde insanca yaşamaya yeten ücret ve çalışma koşulları için mücadele etmekten, örgütlenmekten ve genel grev, genel direnişi örgütlemekten başka çare olmadığı vurgulandı.

Kadına yönelik şiddete karşı örgütlü

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nün ön günlerindemiz. Kadına yönelik şiddet, günümüzün en önemli toplumsal sorunlardan biri. Kadınlar evde, işyerinde, okulda ve toplumsal yaşamın her alanında şiddetle karşı karşıya kalıyorlar. Fiziksel, psikolojik, cinsel ve ekonomik şiddeti ağır bir şekilde yaşıyorlar. Üstelik maruz kaldıkları şiddetin bedelini çoğu zaman yaşamlarıyla da ödüyorlar.

Rakamlar neyi anlatıyor?

Pek çok kurum tarafından yapılan araştırmalara göre, dünya ölçeğinde her üç kadından biri yaşamında en az bir kez fiziksel ve cinsel şiddete uğruyor. Bu olgu en "modern" sayılan ülkeler için de geçerli. Verilere göre, 2023 yılında dünyada yaklaşık 51 bin kadın ve kız çocuğu en yakınında bulunan insanlar tarafından öldürüldü. Bu, her gün ortalama 140 kadın ve kız çocuğunun yaşamını yitirmesi anlamına geliyor.

Türkiye için de vahim bir tablo söz konusu. "Hayatlarında en az bir kere yakınlarının şiddetine maruz kalan kadınların oranını" gösteren OECD verilerine göre, Türkiye yüzde 38 oranıyla OECD ülkeleri arasında ilk sırada yer alıyor.

Kadın cinayetleri de her yıl artan bir seyir izliyor. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun verilerine göre, 2022'de 334 kadın cinayeti ve 245 şüpheli ölüm,

2023'te 315 kadın cinayeti ve 248 şüpheli ölüm gerçekleşmiş. 2024 yılında ise 394 kadın cinayeti ve 258 şüpheli ölüm kayıtlara geçmiş.

Kadına yönelik şiddet en fazla hane içinde yaşanırken, işyerlerinde gerçekleşen şiddet ve taciz de azımsanamayacak bir oranda. Geçtiğimiz yıl Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ve Özyeğin Üniversitesi tarafından yapılan araştırmaya göre, kadınların yüzde 75'inden fazlası çalışma yaşamında en az bir kez şiddete maruz kalıyor.

Çeşitli etmenlerle şiddetin gizlendiği göz önüne alındığında, gerçek rakamların daha fazla olduğu açıktır. Ancak bu rakamlar bile toplumun yarısını oluşturan kadınların şiddet dolu bir yaşam sürdüğünü gösteriyor.

Kadına yönelik şiddetin kaynağı sömürü düzenidir!

Egemenler ve onların maaşlı uzmanları kadına yönelik şiddetin nedenlerinden bahsederken, yeri gelir erkeklerin "doğası"na işaret ederler. Bu şiddetin bireysel "kötü niyetin" ya da "psikolojik sorunların" ürünü olduğundan da dem vururlar. En bilmişleri de bu şiddeti "eğitim"e bağlarlar.

Feministler ise kadına yönelik şiddeti kadın ile erkek arasında bir sorun olarak ele alırlar. Böylece şiddetin gerçek dayanaklarını görünmez kılarlar.

Oysa kadına yönelik şiddet, kadınların karşı karşıya kaldığı

çifte sömürü ve eşitsizlik gibi kapitalist sömürü düzeninden kaynaklanır. Bu sistem, sömürü çarklarının sorunsuzca dönmesi, bir avuç sömürücü asalağın iktidarının sürmesi için her daim baskı ve şiddetten beslenir. Kadınların payına da daha katmerli bir sömürünün yanı sıra eşitsizlik ve ayrımcılık düşer.

Bu sistem ayakta kalabilmek için başta aile olmak üzere tüm kurumlarıyla toplumu denetim altında tutmaya çalışır. "Aile" toplumun temel birimi, "erkek" de ailenin temel direğidir. Böylelikle bin yılların ürünü erkek egemen kültür ve değerlerle kadınlar baskı altına alınır, eşitsizlik döne döne üretilir. Geleneklerle, dinin istismar edilmesiyle, yasalarla bu eşitsizlik ve şiddet her daim pekiştirilir.

Türkiye'de yirmi yılı aşkındır hüküm süren dinci-gerici AKP iktidarı ise politikaları ve uygulamalarıyla kadınlar üzerindeki baskı, eşitsizlik ve şiddete her geçen gün yeni boyutlar kazandırıyor. Kadınların kazanılmış haklarının bir bir tırpanlandığı, kadına yönelik şiddeti engellemeyi içeren İstanbul Sözleşmesi'nin feshedildiği, "haksız tahrik" ve "iyi hal indirimleri" gibi yasa maddelerine dayanarak şiddet faillerinin adeta ödüllendirildiği, kadınların çantalarında uygulanmayan koruma kararlarıyla katledildiği bir süreçten geçiyoruz. O yüzden ki, kadına yönelik

Kadına yönelik şiddet ve her geçen gün artan kadın cinayetlerinin son bulması için başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçiler olarak şiddetin kaynağı olan bu sömürü düzenine ve onun yürütücü gücü olan AKP iktidarına karşı birleşik örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz. Kadına yönelik cinsel baskı ve şiddetin ortadan kaldırılmasının gerçek yolunun bunu besleyen sınıfsal sömürü ilişkilerin ortadan kaldırılması olduğunu bir an bile unutmamalıyız. Taleplerimiz uğruna mücadeleyi bu sömürü düzeninin kendisine karşı mücadele ile birleştirmeliyiz.

i mücadeleyle!

şiddetin yüzde 1400 oranında artmasına tanıklık ediyoruz.

Kadına yönelik şiddeti engellemek yerine “ailenin korunması”nı hedefleyen iktidar, boşanma hakkı, nafaka hakkı gibi kazanılmış hakları da tırpanlamaya çalışıyor.

Kadına yönelik şiddete “sıfır tolerans” gösterdiklerini iddia edenler, tüm gerici politikalarıyla bu şiddetin bizzat sorumluluğunu taşıyorlar.

Kadına yönelik şiddete karşı mücadeleyle!

Kadına yönelik şiddetin olmadığı bir yaşam ancak bu şiddeti yaratan koşulların ortadan kalkmasıyla mümkün olabilir. O da erkek egemenliğini besleyen bu sömürü düzeninin yıkılmasından geçiyor. Sömürünün ortadan kalktığı, kadının ev içi köleliğinin son bulduğu, kadının eşitsizliğini besleyen ataerkil kültür ve değerlerin parçalandığı koşullarda ancak kadınların üzerindeki şiddetin son bulmasının zemini oluşabilir.

Böyle bir toplumsal düzene ulaşabilmek için bugünden kadını ve erkeğiyle mücadeleyi yükseltmemiz şarttır.

Böyle bir mücadeleyi büyütmek için kadınlara yönelik ayrımcı ve baskıcı politikalarla karşı çıkarak “toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğini” savunmalıyız. Evde, işte, sokakta kadınlara yönelen her türlü şiddet biçimini reddederek, “Kadına yönelik şiddete

karşı yaptırımların caydırıcı olacak şekilde artırılması, fabrikalarda, işyerlerinde şiddet, taciz ve mobbinge karşı etkin önlemlerin alınması, kadın işçilerin ağırlıkta olduğu denetleme mekanizmaları kurulması” vb. taleplerle mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Kadına yönelik şiddete karşı mücadele sadece kadınların sorumluluğu değil, tüm işçi ve emekçilerin sorunudur. Erkek egemenliğine dayalı bu düzende kadınlara hükmedilmesi ve aşağılanması erkeklerin bilincinde de ağır tahribatlar yaratmaktadır. Erkek işçi ve emekçilerin ancak mücadele ederek ve bu mücadeleler içinde bilinçlenerek, bu tahribattan kendilerini koruyabilmeleri mümkündür.

Kadına yönelik şiddet ve her geçen gün artan kadın cinayetlerinin son bulması için başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçiler olarak şiddetin kaynağı olan bu sömürü düzenine ve onun yürütücü gücü olan AKP iktidarına karşı birleşik örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz. Kadına yönelik cinsel baskı ve şiddetin ortadan kaldırılmasının gerçek yolunun bunu besleyen sınıfsal sömürü ilişkilerinin ortadan kaldırılması olduğunu bir an bile unutmamalıyız. Taleplerimiz uğruna mücadeleyi bu sömürü düzeninin kendisine karşı mücadele ile birleştirmeliyiz.

Fabrika ve işyerlerimizde şiddete geçit vermeyelim!

Bugün fabrikalarda ve işyerlerimizde farklı biçimlerde şiddetle karşı karşıya kalıyoruz. Bu şiddet türleri genel olarak dört başlıkta toplanabilir. Tokat atmak ya da eşya fırlatmak gibi fiziksel davranışlarla ortaya çıkan fiziksel şiddet, bağırma, küçük düşürme veya ifade özgürlüğünü kısıtlama gibi tutumlarla kendini gösteren psikolojik ya da duygusal şiddet, cinsel kimliğe yönelik baskıcı davranışlar ya da cinselliğin bir tehdit ya da saldırı unsuru olarak kullanıldığı cinsel şiddet ve son olarak düşük ücret, kötü çalışma koşulları veya iş güvencesizliğiyle kendini gösteren ekonomik şiddet.

Fabrikalarımızda ve işyerlerimizde en sık karşılaşılan şiddet biçimleri; düşük ücrete dayalı kötü çalışma koşulları, tehdit, kötü muamele, taciz, etnik, cinsel, inançsal ya da fiziksel farklılıklara dayalı aşağılamalar ve mobbing olarak sıralanabilir. Bu şiddet türleri çoğunlukla işverenlerin, yöneticilerin veya amirlerin uygulamaları şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Ancak yalnızca üstlerden değil, çalışma arkadaşları tarafından gerçekleştirilen şiddet örnekleri de oldukça yaygındır. Bunun yanı sıra, müşteriler ya da tedarikçiler tarafından uygulanan bu tür davranışlar da ne yazık ki oldukça yaygındır.

Örgütlülük düzeyinin düşük olması ve kadına yönelik şiddete karşı mücadele bilincinin zayıf kalması, pek çok kadının maruz kaldığı şiddet biçimlerine karşı tepki göstermekte çekingen davranmasına neden olmaktadır. Böyle bir durumla karşılaşıldığında tepki

verilmemesinin en önemli nedenleri arasında damgalanma korkusu, aileye durumu açıklarken yaşanacak zorluklar gibi toplumsal ve kültürel baskılar da yer almaktadır. Bunun yanında, kanıt sunmanın güçlüğü ve “kimseyi inandıramama” endişesi de kadınların sessiz kalmasına yol açmaktadır.

Hukuki süreçlere başvurulmamasında ise, yasal yaptırımların etkili olacağına dair inancın zayıf olması, süreçlerin uzun ve maliyetli ilerlemesi gibi etkenler belirleyici olmaktadır. İşyerinde baskıya uğrama, istifaya zorlanma ya da işten çıkarılma korkusu da kadınların karşı karşıya kaldığı bu tür davranışlara karşı tepki göstermesini engelleyen en temel faktörler arasındadır.

Bizler karşılaştığımız her türlü şiddete karşı sessiz kalmamalı, mücadele etmeliyiz. Şiddete karşı mücadele taleplerimizi diğer mücadele taleplerimizle birlikte ele almalı, sınıf mücadelesinin gündemi haline getirebilmeliyiz. Bu noktada erkek işçilerin de bu konuda bilinçlenmesi ve şiddete karşı mücadelenin onlara “karşı” değil onlarla birlikte örgütlenmesi önem kazanmaktadır. Son dönemlerde işçi direnişlerinde taciz, baskı, mobbinge karşı öne çıkan talepler bu açıdan önemlidir. Bu mücadele örnekleri artırılmalı, aşağıdaki talepler öne çıkartılmalıdır:

Cinsiyet ayrımcılığına son!

Eşit işe eşit ücret!

Şiddet, taciz, mobbinge karşı etkin önlemler alınsın!

Kadın işçilerin ağırlıkta olduğu denetleme mekanizmaları kurulsun!

New York'ta seçimleri “sosyalist” aday kazandı

4 Kasım'da ABD'nin en büyük kenti New York'ta belediye başkanlığı seçimleri yapıldı. Hint asıllı, Uganda doğumlu “sosyalist” ve “şii-müslüman” aday Zohran Mamdani açık farkla seçimleri kazandı. Oyların yüzde 50'sinden fazlasını alan Mamdani, rakibine 9 puan fark attı. Eski New York valisi olan rakip aday Andrew Cuomo ise oyların yüzde 41,6'sını alabildi.

Mamdani'nin zaferi bir tarafta sevinç diğer tarafta öfke yarattı. En çok öfkelenen kişi ABD Başkanı ve soykırımcı İsrail'in bir numaralı hamisi Donald Trump oldu. AKP şefi Erdoğan'ın İstanbul belediye seçimlerine müdahale edip hezimete uğraması gibi, Trump da seçimlerde taraf olmuş ve yenilgiye uğramıştır. İlk andan itibaren Mamdani ve ekibini tehdit etmiş, belediyenin iş yapmasını sabote edeceğini ilan etmiştir.

Öfkeli olan sade Trump değildi. Tel Aviv'deki soykırımcı Netanyahu, Yahudi lobisi, New York'un dolar milyarderleri ve bunların medyadaki tetikçileri de esaslı bir şamar yediler. Kuşkusuz tümü de Mamdani'nin iş yapmasını baltalamak için hazırlıklara başladılar.

Mamdani'ye cephe alanlar ABD'nin en zengin ve en küstah kesimini oluşturuyor ve Gazze'deki soykırıma tam destek veriyor.

Seçim öncesinde ABD'deki sermaye beslemesi medya da seferber edildi. Yalana, çarpıtmaya, iftiraya dayalı bir kampanya yürütüldü. Mamdani'nin New York'ta

“komünist yönetim” kuracağı, Yahudileri öldüreceği (oysa Yahudi gençlerin yüzde 60'tan fazlası ona oy verdi), Hamas militanlarını belediyede işe alacağı vb. yalanlara dayalı kampanya için yüz milyonlarca dolar harcandı. Buna rağmen sonuç hezimet oldu.

Henüz 34 yaşında olan Mamdani ve arkadaşlarının başarısı dikkate değer. Bu sonucun alınmasında elbette birçok etken var. Ancak asıl mesele, giderek derinleştirilen sosyal sorunlar konusunda verdiği vaatlerdir. New York finans kapitalin merkezidir. Ama bu kentte sınıflar arasındaki uçurum alabildiğine derinleşmiş durumda. Yoksullar, göçmenler, siyahiler, kadınlar, gençler ağır sosyal sorunlar yaşıyorlar.

Kendisi de sosyalist bir göçmen olan Mamdani bu temel sorunları dile getirmekle kalmadı, belediye imkanları elverdiği ölçüde sorunları hafifletme sözü verdi. Barınma, beslenme, ulaşım, eğitim, sağlık gibi temel sorunların çözümü için çalışacağını vaat etti. Bunun için zenginlerden servet vergisi alacağını ilan etti. Bu tutum küstah zenginleri çileden çıkarırken, milyonlarca emekçiye ise etkiledi. Soykırıma karşı net bir tutum alması, Filistin halkıyla dayanışma içinde olması, ırkçılık karşıtı tutumu, değişik dinlere mensup olanlarla kurduğu ilişkiler de başarı kazanmasında rol oynadı. Ancak sosyal sorunlara merkezi bir yer vermesi bu zaferde

özel bir rol oynadı.

Mamdani'nin başarısı, seçim sınırlarında da olsa emekçilerin kan emici sermayeye karşı kazandığı sembolik bir zafer sayılabilir. Bu kadar güçlü ve zengin olmalarına rağmen hezimete uğratılabildiler.

Ancak Mamdani'nin bu zaferi ne ABD'nin saldırgan emperyalist politikalarını etkileyebilir ne de sömürü ve soygun düzeninde bir değişiklik yaratabilir. Eğer vadettiği programı sabote etme girişimlerinin üstesinden gelebilirse, New York'un emekçileri, göçmenleri, ezilenleri ve yoksullarının yaşamı bir nebze kolaylaşır.

Seçim sonuçları üzerinden birkaç önemli noktanın altı çizilebilir. İlki, emperyalist Amerika'da da temel sorunlar sınıfsaldır. Milyonlar bu sistemin yarattığı sosyal yıkımın acısını çekiyorlar. İkincisi, ne kadar küstah ve saldırgan olursa olsun, sermaye ve onun temsilcileri seçimlerde hezimete uğratılabilir. Üçüncüsü, sistemi kısmen reforme edebilecek yönetimler kurulabilse bile, özel mülkiyet ve emek sömürüsüne dayalı düzende esasa dair bir değişiklik yaratılamaz. Dördüncüsü, emekçilerin bu düzenin egemenlerini sembolik hezimetlere uğratmaları önemli olsa da esas olan barbarlaşan kapitalizmi temellerinden yıkmak, emekçilerin eşit, özgür ve kardeşçe yaşayabileceği sosyalist bir dünya kurma mücadelesini büyütme.

Ancak Mamdani'nin bu zaferi ne ABD'nin saldırgan emperyalist politikalarını etkileyebilir ne de sömürü ve soygun düzeninde bir değişiklik yaratabilir. Eğer vadettiği programı sabote etme girişimlerinin üstesinden gelebilirse, New York'un emekçileri, göçmenleri, ezilenleri ve yoksullarının yaşamı bir nebze kolaylaşır.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları: Baskıya, şiddete, krizin faturasına karşı direnişe, örgütlenmeye!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'ne sayılı günler kaldı. Kadına yönelik şiddetin, kadın cinayetlerinin, sömürünün, baskının arttığı bir süreçteyiz, öfkemiz büyük!

Dilovası'nda parfüm fabrikasındaki patlamada katledilen kadınların ve çocukların hesabını sormak için iş cinayetlerine karşı,

Rojin'in ve katledilen tüm kadınların hesabını sormak için kadın cinayetlerine karşı,

Fabrikalarımızda, işyerlerimizde karşı karşıya kaldığımız baskı, taciz, mobbinge karşı,

OVP ve Aile Yılı ile gündeme gelen esnek ve güvencesiz çalışma modellerine karşı,

Kadın, çocuk, LGBTİ+ düşmanlığını körükleyen 11. Yargı paketine karşı,

Savaş, saldırganlık ve baskı politikalarına karşı,

TPI'da, Temel Conta'da, Şık Makas'ta, Smart Solar'da, DIGEL'de direnen kadın işçilerden aldığımız coşkuyla 25 Kasım öncesinde forum-söyleşilerde buluşacağız. 25 Kasım Günü ise en güçlü şekilde alanlarda olacağız.

Bu 25 Kasım'da gerçekleştireceğimiz eylem ve etkinliklerimizi 8 Kasım'da Dilova'sında alınmayan önlemler yüzünden katledilen kadınlara ve çocuk işçilere atfediyoruz. Kadın ve çocukları ucuz işgücü olarak gören, güvencesiz çalıştıran, hayatlarını

çalan ölüm ve sömürü düzeninden hesap soracağız!

İstanbul:

Forum-Söyleşi programı:

*** Avcılar**

22 Kasım Cumartesi, 17:00

Adres: Çiğdem Cad., No:38E, Merkez Mah., Avcılar

İletişim: 0536 714 62 06

*** Sarıgazi**

23 Kasım Pazar, 14:00

Adres: Sarıgazi İşçilerin Birliği Derneği

İletişim: 0535 257 70 99

*** Gebze**

22 Kasım Cumartesi, 17:00

Adres: Gebze İşçilerin Birliği Derneği

İletişim: 0542 843 16 01

Basın açıklaması

25 Kasım Salı, 18:30, Mecidiyeköy Cevahir AVM önü

(Basın açıklaması sonrası 25 Kasım Kadın Platformu'nun 19:30'da Taksim Tünel'de gerçekleştireceği eyleme geçilecektir.)

İzmir

Basın açıklaması

25 Kasım Salı, Saat 18:00

Alsancak Gar çıkışı

(Basın açıklaması sonrası 18:30'da İzmir Kadın Platformu'nun düzenleyeceği eyleme geçilecektir)

Ankara

Ankara Kadın Platformu eylemi

25 Kasım Salı, Saat 19.00

Buluşma: Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önü

Kaybettiklerimizin hesabını sormak için...

Dilovası'ndaki parfüm doldurma atölyesinde yaşanan patlama, üçü çocuk olmak üzere altı kadının yaşamını yitirmesiyle sonuçlandı. Dilovası'nda yaşananlar, ne yazık ki Türkiye tarihine kazınmış yüzlerce benzer katliamdan sadece biri. Ve bir kez daha ölenlerin kadın olması da tesadüf değil...

Kadınların çalıştığı işyerlerinin çoğunda iş güvenliği yok, sendikal örgütlenme yok, sigorta yok. Kadın emeği ucuz, değersiz ve yedek bir iş gücü olarak görülüyor. Bu durumun bedelini ise kadınlar canlarıyla ödüyor.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin (İSİG Meclisi) verilerine göre 2013'ten 2025'in ilk on ayına kadar toplam 1.605 kadın işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. Bu cinayetler yoğunlukla, kadınların güvencesiz ve kayıtsız bir biçimde çalıştırıldığı tarım-orman, gıda ve hizmet iş kollarında gerçekleşti.

2013-2023 yılları arasında gerçekleşen iş cinayetlerinde ölen 1.379 kadının yalnızca 33'ü sendikalıydı. Yani öldürülen kadınların yüzde 97'si sendikasızdı. İSİG'in 2024'te yayımladığı istatistiklerde, SGK verilerine göre kadın işçi ölümlerinin toplam işçi ölümleri içindeki payının yüzde 2 olarak açıklandığı belirtiliyor. Ancak İSİG'e ulaşan ihbarlar ve basından derlenen veriler, öldürülen kadın işçi sayısının SGK verilerinin üç ila dört katına çıktığını gösteriyor. Kadınların yaşamını yitirdiği iş cinayetlerine ilişkin verilerdeki bu farklılaşmanın sebeplerinden birinin ise kadınların kayıt dışı çalışmaya zorlanması olduğu açık.

Çocuk yaşta çalışmak zorunda bırakılan gençler, sigortasız, taşeron, güvencesiz koşullarda çalışan kadınlar, iş cinayetlerinin görünmeyen yüzü olmaya devam edecek...

Hatırlayalım; 2005 yılında Bursa'daki Özay Grup Tekstil Fabrikası'nda çıkan yangında 15 ve 17 yaşındaki iki çocuk ile üç kadın işçi yanarak can verdi. Fabrika kapıları dışarıdan kilitliydi ve fabrikada yangın önlemi yoktu. Fabrikanın makineleri milyonlarca liraya sigortalıyken işçilerin hiçbir güvencesi yoktu.

2009'da ise Küçükçekmece'de

Pameks Tekstil'de çalışan sekiz kadın işçi, camı bile olmayan kapalı kasalı bir kamyonu servis diye bindirilmiş, sel bastığında araç sulara gömülmüş ve kadınlar boğularak hayatlarını kaybetmişti. Bilirkişi raporları doğayı suçlamış, kadınların ölümü doğal afete bağlanmıştı. Devlet ise bir kez daha işçileri değil patronları korumuştur.

2024'te ise Balıkesir'deki ZSR Patlayıcı Fabrikası'nda meydana gelen patlamada 8'i kadın olmak üzere 11 işçi hayatını kaybetti. Kadınlar, "elleri küçük olduğu için" tehlikeli üretim alanlarında çalıştırılmıştı. İş güvenliği eksikleri patrona bildirilmiş, ama hiçbir önlem alınmamıştı. Hazırlanan iddianamede patronun adı dahi geçmemişti.

Bu örneklerin hepsinde ortak nokta, kadın işçilerin güvencesiz, sigortasız ve kayıt dışı çalıştırılması, iş güvenliği önlemlerinin alınmaması, patronların cezasız bırakılması ve devletin denetim görevini yerine getirmemesidir.

Kadınlar çoğu zaman sigortasız, sendikasız, düşük ücretle çalıştırılıyor, tacize, mobbinge, ayrımcılığa maruz kalıyor. Ve bu koşullar şimdi, Dilovası'nda olduğu gibi cinayetlere davetiye çıkıyor.

Sizden adalet dilenmeyeceğiz, hesap soracağız!

Bugün Türkiye'de kadınların iş yerlerinde maruz kaldığı sömürü, baskı, mobbing gibi sorunlar bir yana, güvencesiz çalışmanın yol açtığı bu cinayetler ancak kadını erkeği ile işçi sınıfının ortak mücadelesiyle sona erebilir. Biz işçi kadınlar, bu mücadelenin en önünde yer almak sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Dilovası'nda ölen kadınlar ve çocuklar, Bursa'da yanarak can verenler, Küçükçekmece'de boğulan kadınlar, Balıkesir'de patlamada hayatını kaybeden işçiler ... Hepsinin sorumlusu bu sömürü düzenidir. Yitirdiğimiz tüm kadınlar anısına and olsun, bu sömürü düzenini bir avuç açgözlü kapitalistin başına yıkacağız!

Baskıya, şiddete ve göz göre göre işlenen cinayetlere sessiz kalmayacağız!

Direneceğiz, örgütleneceğiz. Kaybettiklerimizin hesabını soracağız!

Netaş Direnişi: 1980 darbesine ilk cevap

1980'lerin başı, Türkiye işçi sınıfı için ağır, karanlık bir dönemdi. 12 Eylül askeri darbesi yalnızca siyasi partileri, devrimcileri hedef almamıştı, işçi örgütleri de ana hedeflerden birisiydi. Grevler yasaklanmış, sendikalar kapatılmış, binlerce işçi gözaltına alınmış, fabrikalarda baskı ve korku hâkim kılınmıştı. Sermaye sınıfı, faşist darbenin verdiği imkanlarla, işçi sınıfının bütün kazanımlarını geri almak için harekete geçmiş, fiili ve yasal bir saldırı içindeydi. İşte Netaş direnişi, tam da bu korku atmosferinde, işçi sınıfının yeniden ayağa kalkışının ilk kıvılcımlarından biri oldu.

İstanbul Ümraniye'deki Netaş, dönemine göre yüksek teknolojiyle üretim yapan, çoğu genç ve kalifiye işçilerin çalıştığı bir fabrikaydı. Varolan sömürü ve baskı sözleşmeyi etkilemişti. TİS sürecinin tıkanmasıyla beraber 18 Şubat 1986'da fabrikada grev başladı. 3150 işçi 93 gün direndi. Grev sürecinde 163 grev gözçüsü vardı ve her gün en az 500 işçi aktif bir görev üstlenmişti.

Netaş direnişi, darbe rejiminin oluşturmak için her türlü çabayı gösterdiği sessizlik ve mücadelesizlik dayatmasını yırtan

ilk büyük fabrika direnişlerinden biri olarak tarihe geçti. Fabrika önünde tutulan nöbetler, ailelerin, işçilerin, devrimcilerin dayanışması, gece gündüz süren toplantılar, işçi sınıfının birleştiği ve ortak bilince kavuştuğu bir sürece dönüştü. Askeri rejimin yasaklarına rağmen, Netaş kapısı bir okul gibi işledi; burada işçiler yalnızca haklarını değil, birleşip kendi sınıfsal çıkarı ile hareket ettiğinde nelerin değişebileceğini de öğreniyordu.

Bu direnişin tarihsel önemi, baskının en ağır olduğu dönemde işçi sınıfının yeniden sesini yükseltmesinde yatar. Netaş, işçi sınıfının cesaret sınavıdır. 12 Eylül'ün "İşçi hareketi bitmiştir, mücadele geride kalmıştır" propagandasına karşı, "Biz varız ve direniyoruz" diyen toplu bir haykırıdır.

Bir diğer önemli özelliği ise fabrika içinde kurulan komitelerin mücadele içinde oynadığı rolde yatar. Komitelerin işçi demokrasisini işletmekte ve mücadele kararlılığını örgütlemekte gösterdiği başarılar örnek olacak niteliktedir.

Bu yönüyle Netaş Direnişi, söz, yetki ve karar hakkı işçilerin mücadelesiyle birleştiğinde nelerin başarılabileceğini, darbe karanlığına

dahi başkaldırılabilceğini dost da düşmana da gösterdi.

Bugün Netaş direnişine baktığımızda, onun yalnızca bir dönemin hikâyesi olmadığını görürüz. Bugün de işçiler, tıpkı o zaman olduğu gibi, baskı ve güvencesizlik koşullarında çalışıyor, haklarımız budanıyor, sesimiz kısılmaya çalışılıyor. Sermaye, aynı sömürü mekanizmalarını sürdürüyor. Ama Netaş'ın gösterdiği yol açıktır, korkunun panzehiri, örgütlü bir sınıftır. Direnişin gücü, dışarıdan bir kahramanda değil, işçi sınıfının kolektif iradesindedir.

Netaş direnişi bize hâlâ şunu söylüyor: En baskıcı dönemlerde bile, işçi sınıfı mücadelesinden çekilmez ise, doğru bir örgütlenme ve inançla kapitalist sömürüyü kırabilir. İşte bu yüzden Netaş, yalnızca 1980'lerin değil, bugünün de dersidir.

Bugün sendikal hakların gasp edildiği, işten atmaların yaygınlaştığı, ücretlerin enflasyon karşısında eridiği, baskı ve zorbalığın arttığı bir dönemde Netaş işçilerinin direnişi yeniden hatırlanmalıdır. Çünkü o direniş, en zor koşullarda işçi sınıfına şu gerçeği öğretmiştir: "Üreten biziz, yöneten de biz olmalıyız."

Netaş direnişi, darbe rejimini oluşturmak için her türlü çabayı gösterdiği sessizlik ve mücadelesizlik dayatmasını yırtan ilk büyük fabrika direnişlerinden biri olarak tarihe geçti. Fabrika önünde tutulan nöbetler, ailelerin, işçilerin, devrimcilerin dayanışması, gece gündüz süren toplantılar, işçi sınıfının birleştiği ve ortak bilince kavuştuğu bir sürece dönüştü.

Büyük Madenci Yürüyüşü: Gerçek mücadele sahnesi

12 Eylül darbesinin ardından üzerindeki ölü toprağını atmaya çalışan işçi sınıfı, 1989 Bahar Eylemleriyle yeni bir mücadele dalgası başlattı. Sefalet derinleşiyor, neoliberal saldırı yasalarıyla özelleştirmeler hızlanıyordu.

Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) adına hükümet ile Genel Maden İşçileri Sendikası arasında başlayan toplu sözleşme süreci tıkandı. 48 bin işçi, dayatılan sefalet zammını kabul etmedi. 30 Kasım 1990'da greve gidildi. Hükümet, düşük ücret ve kölece çalışma dayatmalarına bir de özelleştirme saldırısını ekledi.

Grev kısa sürede sadece maden işçilerini değil, bölgedeki tüm işçileri ve halkı kapsayan büyük bir dayanışma ve mücadeleye dönüştü. Grevdeki işçiler, çocukları, eşleri ve çevre halkıyla birlikte Zonguldak'ı bir direniş kentine çevirdiler. Farklı iş kollarından işçiler de bu eyleme destek verdiler. Ülkenin değişik yerlerinde yardım kampanyaları ve dayanışma eylemleri düzenlendi.

Zonguldak'a sığmayan direnişçiler, 4 Ocak'ta yönlerini Ankara'ya çevirdiler. Otobüslerle Ankara'ya gitmeleri engellenince yürüyüşe başladılar. Zorlu kış koşullarına rağmen on

binlerce işçi, kadın ve çocuk Bolu'ya ulaştı. Hükümetin tüm engellemelerine karşın ilk barikat aşıldı, ancak işçiler Mengen'de durduruldu. Yürüyüş sendika bürokrasisinin ihaneti ve hükümetin oyunları ile engellenebildi.

Körfez Savaşı'nı bahane eden hükümet, ülke genelinde grev ve direnişleri yasakladı. Şubat ayında yapılan görüşmeler sonucunda işçiler yüzde 147 zam elde ettiler.

Maden filminde anlatılan devrimci İlyas'ın çabaları, maden işçisinin sömürüye ve baskıya karşı birleşmesi bu büyük eylemde gerçek oldu.

"Maden": Alın teri kömür karasına karışanların hikayesi

Alın terinin kömür karasıyla karıştığı, gözlerden başka beyazın görünmediği o karanlık dünyada, yerin derinliklerinde verilen "ekmek kavgası"nın toplumdaki ve mücadele tarihindeki yeri bambaşkadır. Her gün saatlerce temiz havadan yoksun, güneş ışığından mahrum çalışır madenciler. Elleri kazma, başlarında baret, karanlığı aydınlatmaya çalıştıkları fenerle durmadan didinirler.

Yeraltına girdikten sonra bir daha yeryüzüne çıkamama ihtimalini bile bile, ellerinde küçük çıkınlarıyla inerler madene. Kömürden solmuş ciğerleriyle, güneş görmemiş tenleriyle, eğer ölürlerse arkalarından "kadermiş", "fıtratmış" denileceğini bilerek kazanırlar ekmek paralarını.

Ülkede ve dünyada madenlerde çalışan milyonlarca işçinin durumu birbirine benzerdir. Grizu, göçük, patlama onlar için gündelik sözcüklerdir. Patronların aşırı kâr hırsı yüzünden alınmayan önlemler içinde üç kuruşa çalışmaya zorlanırlar.

Bir direniş hikayesi

Senaryosu ve yönetmenliği Yavuz Özkan'a ait olan Maden filmi, tam da bu koşullarda filizlenen bir

örgütlü mücadeleyi anlatır. Kendisi de maden işçiliğinden gelen Yavuz Özkan, madende yaşadığı ve tanık olduğu olayları gerçekçi, toplumcu bir bakışla sinemaya aktarır.

1978'de, sınıf hareketinin ve siyasal mücadelenin yükseldiği bir dönemde çektiği filmi Özkan şöyle tanımlar: *"O yıllarda biz dünyayı değiştirmek istiyorduk. Ülkenin genelinde yükselen görkemli mücadelenin bir parçası olabilmek ve kendi alanımızdan hayata müdahale edebilmek için bu filmleri yaptık."*

Ve ardından, *"Bugün bütün zamanlarda olduğundan daha fazla böyle bir birlikteliğe, karşı duruşa ve hayatı değiştirme mücadelesine ihtiyaç var"* diyerek, yaşanan sömürüye ve iş cinayetlerine dikkat çeker.

Yavuz Özkan, sadece Maden filmiyle değil, Demiryolu filmiyle de işçi sınıfının mücadelesini anlatmış olan bir yönetmendir. Sansürlere, yasaklamalara ve tehditlere rağmen işçi sınıfının haklı direnişini beyaz perdeye taşımıştır.

Maden filmi, devrimci bir işçi olan İlyas'ın, diğer işçileri kölece çalışma ve yaşam koşullarına ve patronla iş birliği içindeki sendikal bürokrasiye karşı

birleştirme çabasını konu alır. Bu mücadele sırasında iktidarın, sermaye gruplarının ve sendika yöneticilerinin türlü oyunlarla devrimcileri baskı altına alması, hatta siyasi cinayetlere kalkışması, filmde gerçekçi bir dille anlatılır.

Film, patronların kâr hırsı uğruna yaşanan iş cinayetlerinin "kader" ya da "fıtrat" olmadığını çarpıcı biçimde gösterir. Devrimci işçi İlyas, öncü işçiler Nurettin ve Ömer'le birlikte tüm işçileri birlik olmaya ve sınıf bilincini kuşanmaya çağırır. Film sadece iş yaşamını değil, patronların işçileri nasıl yozlaştırmaya çalıştıklarını da gösterir. Sınıf bilinci kazanan işçilerin hayatlarının nasıl değiştiğini, dönüşümün nasıl

başladığını da anlatır.

Bir iş cinayetiyle başlayan film, yine bir cinayetle son bulur. Ancak bir farkla: İşçiler artık kurtuluşun kendi ellerinde olduğunu ve bunu ancak kenetlenerek başarabileceklerini bilmektedir. Film, işçilerin birliği çağrısıyla sona erer.

Bugün hâlâ madenlerde kölece çalışma dayatılıyor, Soma'da, Ermenek'te, Amasra'da olduğu gibi işçi katliamları yaşanıyor. Alın teri kömür karasına karışanlar birlik olmadığı ve bu koşullara "artık yeter" denilmediği sürece, yaşanacaklar bellidir. Maden filmi bu yönüyle tüm işçi sınıfı için ilham verici bir eser olmayı sürdürmektedir.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.

Yani işyerlerinde

yaşadıklarımızı,

uğradığımız haksızlıkları,

yaşadığımız deneyimleri

paylaşmak,

ülkede ve dünyada

yaşananları işçi sınıfının

gözüyle yorumlayabilmek

için çıkıyor.

Sen de bu sese sesini kat!

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu

senin sesin,

senin soluğun!

Sınıf kinimiz diri, mücadelemiz daim olsun...

■ Esenyurt'tan bir metal işçisi yazdı...

Biz işçiler sabahtan akşama dek çalışıyoruz. Uykusuz ve yorgun kalıyoruz. Kapitalist sömürü çarkında çoğu arkadaşımız artık tebessüm etmeyi bile unutmuş durumda. Çalışma saatlerinin uzun olması ile birlikte sinir, stres eksik olmuyor hayatımızda. Günün sonunda bize verdikleri üç kuruş, bizden aldıkları üç kuruş; bir de hayallerimiz, ömrümüz ve canımızı aldılar.

Evet, canımız derken mübalağa yapmıyoruz. Gerçek anlamda

katlediliyoruz. Ekranın alt kısmında spot haberlerde ya da belki gazetelerde görüyoruz; bir fabrikada, yine alınmayan önlemler, yine işçi cinayeti. Bu haberler ilk değil. Daha öncesinde hatta yakın zamanda maden ocaklarında, havai fişek fabrikalarında, silah fabrikalarında ve daha birçok iş yerinde işçi cinayeti yaşandı. Ne yazık ki yaşanmaya devam edecek gibi...

Bunu görmek için müneccim olmaya gerek yok diye düşünüyorum. Önlem alınmaz ise, denetim olmaz ise, yaptırım uygulanmaz ise, işçinin canı ucuz olur ise, ne yazık ki bu düzen daha birçok işçi kardeşimizi bizden koparacaktır. Bu düzen iliklerine kadar kana bulamış her yanı irin ve pislik içinde bir düzen. Düzenin varlık koşulu, işçilerin ve emekçilerin sömürülmesidir. Kâr uğruna her şey mübahtır anlayışı hâkim. Kâr uğruna neler yapılmadı ki?

Mesela burjuvaların bir akşam yemeği milyonların üç aylık ücretine tekabül ediyor. Yani üç ay boyunca gün yüzünü görmeden uykusuz tebessümlerimiz çalınmış, kimi arkadaşımız iş cinayetine kurban edilmiş vaziyette çalıştırılıyor ki sırf burjuvalar bir öğün doysunlar diye. Fidel Castro, zamanında cevabını hepimizin çok iyi bildiği şu soruları sormuştu; diğerleri lüks otomobillere binebilsin diye neden bazı insanlar çıplak ayaklarıyla yürümek zorunda? Diğerleri 70 yıl yaşasın diye neden bazı insanlar 35 yıl yaşamak zorunda? Diğerleri müthiş derecede zengin olsun diye neden bazıları berbat bir şekilde yoksul olmak zorunda? Eğer bu asalakların sömürüsüne son vermek istiyorsan işçi kardeşim; yapılması gerekenler bellidir. Sınıf kinin diri kalsın her şeyden önce... Değil bir ömür, bir dakikamızı bile kimsenin çalmasına müsaade etmeyeceğimiz örgütlü bir güç yaratmak için ivedilikle adımlar atmalı, saflarımızı sıkılaştırmalıyız.

Bir sınıf olarak sömürüye karşı örgütlenelim!

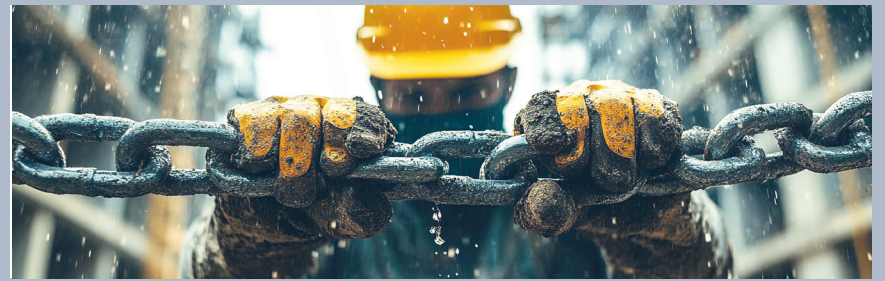
■ Küçükçekmece'den bir Emeğin Kurtuluşu okuru yazdı...

AKP ve MHP iktidarı, koltuklarını koruyabilmek için baskı ve zorbalığını her geçen gün artırıyor. Sermayenin çıkarlarını güvenceye almak için ekonomik krizin bedelini işçi ve emekçilerin sırtına yüklüyor. Grevler yasaklanıyor, sendikalaşma engelleniyor, direnen işçiler gözaltına alınıyor. Sermayedarlar ise bu baskı düzenini alkışlıyor; çünkü tüm düzen onların çıkarına işliyor, onların kasalarını dolduruyor. İşçiler her geçen gün daha derin bir yoksulluğa, güvencesizliğe, sefaletle sürükleniyor. Fabrikalarda ücretler düşüyor, haklar gasp ediliyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor.

Bir işçi gününün büyük kısmını fabrikada geçiriyor, makinelerin başında alın teri döküyor, ama ay sonunda eline geçen ücret asgari ücretin biraz üstü ya da aynısı. Patronun serveti büyürken, işçinin

emeği değersizleştiriliyor. Her gün alın teriyle yaşayan milyonlar, her geçen gün biraz daha borçla, biraz daha umutsuzlukla yaşamaya zorlanıyor. İşçi, yaşadığı sorunlara karşı sendikalaşmak istiyor; ancak bu en temel, anayasal hakkı bile patronlar tanımıyor. Yasaları çiğneyen patronlara hiçbir yaptırım uygulanmıyor. Çünkü bu düzende yasalar sermayeden yana işliyor. Patrona ayrı, işçiye ayrı bir adalet var. İşçiye gelince yasa görünmez oluyor, hak arayanın karşısına devlet dikiliyor.

Direnen işçi işten atılıyor, devlet hemen devreye giriyor. Kolluk kuvvetleriyle karşısına dikilip "sadece çizdiğim sınırlar içinde direneceksin" diyor. O sınırın dışına çıkan gözaltına alınıyor, yargılanıyor, susturulmak isteniyor. Ancak işçiyi öldüren patrona dokunan yok! Çünkü o patronlar, bu düzenin sahipleri, iktidarın asıl

sahipleri! Devletin copu işçiye, kalkını sermayeye çevrilmiştir.

Kaçak parfüm fabrikasında patronun kâr hırsı nedeniyle üçü çocuk altı kadın işçi yaşamını yitirdi. Soma'da 301 madencinin katili patron hâlâ dışarıda. Hendek'teki havai fişek fabrikasında yedi işçi arkadaşımızı yitirdik. Bu katliamların hiçbirinde gerçek sorumlular yargılanmadı! Bu ölümler "kaza" değil; bu ölümler sömürü düzeninin cinayetleridir.

Bütün bunlar bize tek bir gerçeği gösteriyor: Karşımızda

örgütlü, bilinçli, çıkarları ortak bir sermaye sınıfı var. Biz işçi ve emekçiler ise ancak bir sınıf olarak birleştiğimizde, omuz omuza durduğumuzda bu saldırıları durdurabiliriz. Onlar örgütlü oldukları için güçlü; biz örgütlendiğimizde, onların düzeni sarsılacaktır!

Ya bir sınıf olarak ayağa kalkacağız ya da sessizce yok oluşu kabulleneceğiz. Haklarımıza, geleceğimize, onurumuza sahip çıkmanın tek yolu örgütlenmek, birleşmek ve mücadeleyi büyütmektir. Unutmayalım: Gücümüz birliğimizdedir!

TPI işçileri yalnız değildir!

Bursa'daki Türk Metal üyesi işçiler yazdı...

Biz, Bursa'daki Türk Metal üyesi işçiler olarak, İzmir'deki TPI Composites fabrikalarında süren direnişi yürekten selamlıyoruz. O fabrikanın kapısında yükselen ses, sadece TPI işçilerinin değil; bu ülkede emeğiyle geçinen, alın teriyle yaşayan milyonların sesidir. TPI işçileri düşük ücretlere, işten

atmalara, adaletsizliğe karşı onurlu bir duruş sergiliyor.

Bir şirketin iflas bahanesiyle yüzlerce emekçiye kapının önüne koyması ne hukukla ne vicdanla bağdaşır.

Ama asıl sessizlik, en çok canımızı yakan şeydir. Çünkü sessizlik, haksızlığa ortak olmaktır.

Biz Bursa'dan diyoruz ki;

Bir yerde işçi hakkı gasp edilirse, hiçbirimizin işi, ekmeği güvende değildir!

Bu yüzden TPI işçilerinin mücadelesini kendi mücadelemiz olarak görüyoruz.

Sendikalara, özellikle Türk Metal yönetimine soruyoruz? Petrol-İş üyesi sınıf kardeşlerimiz direniyor, siz neredesiniz?

İşçi sınıfı dayanışması sadece sözle olmaz. Eylemle, omuz omuza duruşla olur.

Biz, Bursa'daki Türk Metal üyesi işçiler, TPI işçilerinin yanında olduğumuzu ilan ediyoruz.

Onların talepleri haklı, mücadeleleri meşrudur.

Bu direniş, Türkiye işçi sınıfının onurudur!

Yaşasın işçilerin birliği!

Yaşasın TPI direnişi!

Yaşamak için sosyalizm!

Gebze'den kadın emekçiler yazdı...

İşçi ve emekçiler için yaşam koşullarının da yaşamının da zorlaştığı bu dünyada kadın işçi ve emekçilerin yaşamını devam ettirmesi tesadüfen olmaya başladı.

Kirasını zor ödeyerek içine girip barınmaya çalıştığımız evler, iki kuruşa çalıştığımız yerler, yürüdüğümüz sokaklar hiç güvenli değil. Bizler Gebze'de iki hafta

içerisinde üst üste birçok şey yaşadık. Bina çöktü, fabrika patladı. Ayrıca bir temizlik işçisi çöp kamyonu çarpması sonucu yaşamını yitirdi, doğalgaz borusu patlatıldı, saatlerce gazsız kaldık, işçi servisi devrildi. Evet, bunların hepsi iki haftada oldu...

Dilovası'nda patlamanın olduğu yere fabrika denemez, mahallenin ortasında izbe bir bina.

Benzinlikle dip dibe, mahalleliye her gün korku saçan bir dört duvar. Ve ölüm kendini göstere göstere gelirken kaçınılmaz son da gerçekleşti.

Bir öğle yemeği daha yiyebilmek için ya da babası kanser olduğu için evin geçimini üzerine alarak çalışan çocukların; ucuza, kayıt dışı çalıştırılan kadınların bedenleri alevler arasında kaldı.

Bir ömrün bir eve vefa etmediği şu dünyada bedenlerimize, içine girdiğimiz apartmanlar tabut oluyor. Gebze'de de metro inşaatının dibinde bina çöktü, nicesi boşaltıldı. Civarda yaşayan herkes kaygılı bir şekilde yaşamlarına devam ediyor.

Gebze'de yaşadıklarımız bile sistemin insan hayatına değer vermediğini, çöküş yaşadığını, yama tutacak bir yanı kalmadığını gösteriyor. O yüzden biz kadınlar için yaşayabilmenin, insanca koşulların adresi sosyalizmdir.

Sosyalizm kadınların nefes alabilmesidir.

Ekmeğe için, Onur için!

Kalk kardeşim!

Bugün

yine saat beşte öten

alarm değil,

sistemin çanı çalıyor

kulaklarımızda.

Biz kalkmazsak

güneş doğmaz,

çark dönmez,

üretim durur,

dünya sessiz kalır!

Ama onlar –

bizim sessizliğimizden

saraylar inşa ettiler,

bizim terimizden kâr,

bizim çocuklarımızdan

ucuz iş gücü çıkardılar.

Artık yeterli

Emeğin sözü,

sokaklarda yankılanacak!

Demirin sesi,

duvarları çatlatacak!

Bu düzen;

bir tarafın tok,

bir tarafın

mezarda olduğu düzendir.

Biz o mezarın

taşını sökeceğiz!

Çünkü biz –

madenin, fabrikanın,

tarlanın, atölyenin

kalbinde atan milyonlar.

Biz olmadan

elektrik yanmaz,

fırın çalışmaz,

şehir nefes alamaz.

Ekmeğe bizimdir,

sabahtan bizimdir,

gelecek bizimdir!

Ve bir gün,

çarkların başında değil,

tarihin önsözünde

yazacak adımız:

"Emekçiler kazandı"

Antep'ten bir tekstil işçisi

Emeği ve onuru için direnenlere selam olsun...

“Herkes bilmelidir ki bu mücadele bizim için yalnızca bir hak mücadelesi olmaktan çoktan çıkmıştır. Bizim için artık bu, onurumuzu, yalnız kendi onurumuzu değil, ülke işçi sınıfının onurunu savunma mücadelesine dönüşmüştür.”

Böyle diyordu TPI işçileri Ankara’da Amerikan Büyükelçiliği önünde yaptıkları eylemde. Yabancı sermayenin elini kolunu sallaya sallaya ülkeye gelip, emeklerini ve ülkenin kaynaklarını sömürmesine, sonra da aynı rahatlıkla haklarını gasp ederek gitmesine karşı öfkelerini dile getirirken...

Aynı saatlerde Bayraklı Adliyesi’nde davaları görülen grevci Temel Conta işçileri de aynı sözleri yineliyordu. Sendikal örgütlenme hakları gasp edilmiş, patronun grev kırıcılığına karşı hiçbir kamu kurumu ses çıkarmamış, mahkemeleri defalarca ertelenmişti. Onlar da mahkeme çıkışında “Bu mücadele bizim için bir onur mücadelesidir” diyorlardı.

Yine İzmir’de, sendikal örgütlenme haklarını kullandıkları için işten atılan ve ardından maruz kaldıkları baskı ve mobbingi kamuoyu ile

paylaşan DIGEL Tekstil işçisi kadınlar, yıllarca süren baskılara direnişin ve örgütlülüğün gücüyle seslerini yükseltirken “Biz burada yalnızca haklarımız için değil, onurumuz için de mücadele ediyoruz” diye haykırıyorlardı.

Tokat’ta sendikal ihanete karşı ayağa kalkan, tüm baskılara rağmen geri adım atmayan Şık Makas işçileri... Kapitalistin sadaka niyetine sunduğu sefalet ücretini reddedip greve çıkan Smart Solar işçileri...

Tüm bu işçi bölükleri elbette emeğini savunuyor, ücretlerinin iyileştirilmesini, sendikal haklarına saygı gösterilmesini talep ediyor. Ama hepsinden öte, onurlarını, yalnız kendi onurlarını değil, sömürülen, baskı altında tutulan, insanlık dışı koşullarda çalışmaya mahkûm edilen milyonlarca emekçinin onurunu savunuyorlar.

Ülke ağır bir ekonomik krizin pençesinde. Ve bu krizin tüm faturası, işçi sınıfının ve emekçilerin sırtına yıkılıyor. Patronlar kârlarını korurken, iktidar yalnızca sessiz kalmakla yetinmiyor, aksine sermayenin yanında saf tutuyor. İşçilerin hak arayışını bastırmak için

tüm gücünü seferber ediyor.

Milyonlar, düşük ücretlere, güvencesiz ve denetimsiz çalışma koşullarına mahkûm ediliyor. Açlık ve sefaletle yüz yüze bırakılıyor. En temel demokratik hak olan sendikalaşma hakkı gasp ediliyor. Bu tablo karşısında ortaya çıkan her grev, her direniş bir umut ışığına, bir direniş mevzisine dönüşüyor.

Tam da bu noktada dayanışmanın önemi büyüyor. TPI’den Smart Solar’a, Temel Conta’dan Şık Makas’a, DIGEL’den Gübretaş’a, GM Teknik’ten SAG Metal’e, oradan Şavşat Belediyesi’ne kadar tüm grev ve direnişlerde işçiler yalnızca kendi talepleri için değil, tüm işçi sınıfı için mücadele ediyor.

Ekonomik kriz derinleşirken, baskı rejimi koyulaşırken, krizin faturası bizlere kesilirken yapılacak tek şey var: Birleşmek, omuz omuza direnmek!

Direnenlerle, yalnız emeği ve alın terini değil sınıfının onurunu da savunanlarla birlikte mücadele etmek.

Selam olsun ekmeği, geleceği ve onuru için mücadele edenlere...

TPI’den Smart Solar’a, Temel Conta’dan Şık Makas’a, Digel’den Gübretaş’a, GM Teknik’ten SAG Metal’e, oradan Şavşat Belediyesi’ne kadar tüm grev ve direnişlerde işçiler yalnızca kendi talepleri için değil, tüm işçi sınıfı için mücadele ediyor.